

Isabel de P. Trabal

Presidenta honorària de la Caixa d'Enginyers

«El món de la banca s'ha convertit en una de les meves passions»

Primera dona llicenciada en enginyeria de Catalunya i segona d'Espanya, el 1991 va ser elegida presidenta de la Caixa d'Enginyers; ara n'és presidenta honorària

Pregunta: ¿Com a dona, li ha resultat difícil moure's en uns mons –l'enginyeria i la banca– típicament dominats pels homes?

Resposta: La veritat és que el fet de ser dona no m'ha suposat cap problema a l'hora de dedicar-me al que ha sigut la meua vocació des de ben petita. Quan vaig començar els estudis de la carrera d'Enginyeria Industrial, l'any 1943, jo era una de les poques noies que estudiaven la carrera. Tot i així, guardo grans records d'aquesta època: per una banda, perquè realment estudiava el que havia volgut sempre i, per l'altra, perquè el tracte dels professors i de tots els meus companys va ser excepcional.

P. ¿Què li va dir la seva família

quan van saber que volia estudiar enginyeria? ¿Li van fer costat?

R. La meua família sempre em va fer costat. He de dir que quan amb 9 anys li vaig dir al meu pare que de gran volia ser enginyer, la seva resposta va ser «primer estudia el batxillerat, després ja en parlarem». Després d'aprovar l'examen d'Estat vaig poder iniciar els meus estudis en enginyeria sense cap impediment. A l'Escola se'm va tractar sempre com una alumna més sense discriminació de cap mena; a més, sempre vaig sentir que tenia el suport tant dels meus pares com dels professors i la resta de companys. El compliment del meu somni va arribar l'any 1949, quan vaig passar a formar part de la 92a promoció de l'Enginyeria Industrial. Uns anys més tard, el 1963, em van donar el títol de doctor enginyer industrial i em vaig convertir en la primera dona d'Espanya amb aquest reconeixement.

P. ¿I per què creu que encara hi ha tan poques dones que es dediquen a les enginyeries?

R. Penso que el fet que hi hagi una minoria femenina en aquest camp no es deu al temor a la discriminació, sinó a l'aura de dificultat que envolta la paraula enginyer. Avui dia, encara no s'han creat unes

«Quan va arribar el moment de treure el cap al món professional, no vaig pensar en cap moment que el fet de ser dona podria arribar a ser un problema per a la meua trajectòria professional.»

«Vaig enfocar la meua vida professional en dues vies paral·leles: la industrial i la professional. La industrial la vaig començar en la indústria del meu pare, dedicada a la construcció de maquinària per a la fabricació de cel·lulosa, paper i cartró. La corporativa va començar el 1959 quan vaig entrar a formar part de la junta directiva de l'Associació d'Enginyers Industrials-Agrupació de Catalunya.»

«Formar part del Consell Rector de Caixa d'Enginyers, els últims setze anys com a presidenta, em va donar l'oportunitat de conèixer diverses branques de la societat, sobretot el seu vessant econòmic i financer.»

«La Generalitat de Catalunya em va atorgar la Medalla Francesc Macià l'any 1991.»

bases socials prou fortes com per empènyer les dones cap a aquesta professió.

P. Així, potser li semblen necessàries i útils les lleis de paritat...

R. No m'han tret mai la son. Una llei és per complir-la, i això ens pot dur al contrasentit que persones que siguin molt aptes per a un treball quedin fora del cercle per cedir el lloc a d'altres que potser no són les més idònies.

P. ¿Com va néixer la idea de crear Caixa d'Enginyers?

R. Doncs tot va començar arran d'un projecte que es va encarregar a la Comissió Interinstitucional formada per l'Associació i el Col·legi d'Enginyers Industrials, de la qual formava part juntament amb altres tres companys. S'havia de fer un estudi per a la creació d'una entitat amb l'objectiu de satisfer les necessitats financeres dels enginyers industrials. Aquest projecte es va convertir en realitat al setembre del 1967 amb la fundació de la Caixa Cooperativa de Crèdit i Estalvi del Col·legi d'Enginyers Industrials de Catalunya, actualment coneguda com a Caixa d'Enginyers. Avui és un grup financer format per Caixa d'Enginyers Gestió, Caixa d'Enginyers Pensions, Caixa d'Enginyers

Operador Bancassegurances i Segurengin.

P. ¿S'ha sentit a gust al món de la banca?

R. Mira si m'hi he sentit a gust que et puc dir que ara mateix s'ha convertit en una de les meves passions. El fet de veure dia rere dia que Caixa d'Enginyers ha estat el resultat del treball i de la il·lusió d'un gran equip de persones, t'empeny també a estimar i a viure aquesta professió al màxim. I tot i que la meua vocació sigui estrictament la del camp tècnic, sempre m'he sentit molt a gust al món de la banca, perquè he estat envoltada dels millors professionals que m'han permès poder desenvolupar tots els projectes que m'he anat marcat al llarg dels anys.

P. ¿S'ha jubilat definitivament o té algun projecte en perspectiva?

R. D'aquesta professió, no me'n jubilaré mai; sempre hi haurà projectes a fer i hi estaré implicada sempre que pugui. Voldria aprofitar aquesta ocasió per agrair als companys del Consell Rector i a tots els socis l'immens honor d'haver estat nomenada presidenta honorària de Caixa d'Enginyers, un càrrec que em permetrà continuar impulsant nous projectes.